

Манохіна Ю.Є.

Особливості сполучуваності іменників із семантикою збірності з якісними прикметниками

*Манохіна Юлія Євгеніївна, викладач,
Харківський національний автомобільно-дорожній університет, м. Харків, Україна*

Received October 23, 2013; Accepted November 15, 2013

Анотація: Іменники із семантикою збірності (ІСЗ) виявляють активні сполучувальні властивості стосовно граматично залежних компонентів, зокрема при поєднанні з якісними прикметниками. Однорідність прикметникової сполучуваності з ІСЗ підтверджує факт семантичної спільності різнорідних за морфологічним оформленням іменників, що складають семантичну категорію збірності.

Ключові слова: *іменник із семантикою збірності (ІСЗ), прикметник, сполучуваність.*

Іменники із семантикою збірності виявляють активні сполучувальні властивості, зокрема з якісними прикметниками. Перш ніж розглянути особливості синтагматики, слід зауважити, що до іменників із семантикою збірності вслід за прибічниками лексичного підходу (С.А. Бронніковою, І.А. Висоцькою, В.І. Дегтярьовим, І.Е. Єселевич, Ю.С. Азархом, А.Н. Гвоздьовим, В.М. Марковим, О.П. Мосьпан, Л.І. Фроловою та ін.) ми відносимо лексеми, що починають сукупну множинність однорідних і неоднорідних предметів, незалежно від формальних засобів вираження у процесі комунікації.

Як відомо, між семантикою слова і його сполучуваністю існує взаємна залежність. Семантика слова зумовлює його сполучувальні можливості, а сполучуваність вказує на зміни в семантиці.

Мета цієї статті – визначити особливості сполучуваності іменників із семантикою збірності з прикметниками різних лексико-семантичних груп, що дасть змогу довести приналежність чи неприналежність ІСЗ до лексем, які складають категорію збірності.

Якісні прикметники, як відомо, виражають ознаку, закладену в самій суті предмета, крім того вони мають властиві тільки їм семантичні, словотвірні й граматичні категорії. Реалізована якісним прикметником ознака може бути виражена в предметі більшою чи меншою мірою порівняно з іншим предметом, що характеризується такою ж ознакою.

Усі іменники із семантикою збірності можуть мати при собі поширювач на позначення ознаки, виражений прикметником та діеприкметником. Як відомо, прикметники є універсальними поширювачами іменників. Зазначені поширювачі узгоджуються з опорними для них іменниками із семантикою збірності в роді, числі й відмінку (якщо вживаються в однині) або тільки в числі і відмінку (при їх вживанні в множині). Така узгодженість пояснюється тим, що семантику прикметників формують не поняття про самостійно існуючі одиниці навколишнього світу, а поняття про якості окремо існуючих предметів, тому прикметники обов'язково вживаються при іменниках, причому в залежній граматичній позиції. Здебільшого прикметник, поєднуючись з іменником, звужує і таким чином конкретизує значення іменника. У таких випадках іменники із семантикою збірності виявляють активні сполучувальні властивості стосовно граматично залежних компонентів словосполучень, що утворюються. Основну масу прикметників складають слова, що називають якості.

Для того щоб два слова утворили сполучуваність, вони повинні мати, крім специфічних, диференційних сем, одну спільну сему. Семантична структура висловлення, за В.Г. Гаком, – це сукупність елементарних смислів або сем, що відповідають рисам, які мовець виділяє в описуваній ситуації. Можливість вибору слова залежить від семантичного оточення і в процесі номінації підпорядковується одній із трьох умов: наявність спільної семи (синтагмеми) в обох компонентах словосполучення (семантичне узгодження); відсутність в одному з компонентів словосполучення сем, що суперечать семам іншого компонента (семантична

неузгодженість); погашення в одному з компонентів словосполучення сем, що суперечать семам іншого компонента, або перенесення з однієї семантики в іншу сем, яких не вистачає [2, с. 384].

У своєму описі сполучувальних властивостей прикметників ми будемо спиратися на семантичну класифікацію, запропоновану М.І. Степаненком [3, с. 54–58]. Усі прикметники зі значенням "якість" М.І. Степаненко вважає за доцільне розподілити на дві підсистеми. Перша – це лексеми, які характеризують людину і все, що з нею пов'язане (антропонімічні прикметники). До другої – лексеми, що вказують на ознаки реалій і явищ об'єктивного світу (неантропонімічні прикметники). За класифікацією М.І. Степаненка усі якісні прикметники поділяються на 32 лексико-семантичні групи. "Подана класифікація, – як зазначає М.І. Степаненко, – не є вичерпною, оскільки повністю не відображає складної семантичної диференціації, яка існує в середині розгляданої лексико-семантичної групи прикметників. Межі виділених ЛСГ, кожна із яких уключає лише той лексичний склад, який найчастіше передбачає функціонування відповідних поширювачів, умовні й рухливі. Однак є всі підстави твердити, що ця класифікація достатньою мірою розкриває синтагматичні властивості якісних прикметників" [3, с.59]. Ураховуючи специфіку досліджуваної нами лексики і рухливість меж ЛСГ прикметників із зазначеної класифікації, вважаємо за доцільне об'єднати деякі ЛСГ. Так, прикметники, що входять до ЛСГ "Емоційно-психічний стан, воля, темперамент людини" і ЛСГ "Риси характеру, морально-етичні якості, духовний світ людини" сполучаються з ІСЗ, які називають сукупність осіб, оскільки мають у своєму семному складі спільні семи. Іменники із семантикою збірності, утворені від назв істот (людей), можуть сполучатися з прикметниками, що входять до названих ЛСГ, тому що властивості (якості), притаманні одній (істоті) людині, можуть бути характерними і для неподільної сукупності, яка складається з названих істот (людей). Наприклад: *радісне, завзяте, наполегливе студентство; плаксива дитлашня; лютий, лихий, нервовий, несамовитий, нетерплячий, розлючений натовп; непосидюча малеча; легковажне парубоцтво; жорстока, безпощадна, безжална солдатня; дбайливе жіноцтво; чваньковите панство* та ін. Очевидно, при поєднанні прикметників з ІСЗ пріоритетним є семантичний аспект, формально-граматичне вираження ІСЗ відходить на другий план і в аналізованих словосполученнях не впливає на сполучувальні можливості іменників із семантикою збірності. Зазначимо, однак, що ІСЗ мають значно більшу кількість сполучуваностей з прикметниками, що є ладом ЛСГ "Емоційно-психічний стан, воля, темперамент людини", ніж з прикметниками, що входять до ЛСГ "Риси характеру, морально-етичні якості, духовний світ людини", що підтверджує й зібрана картотека. Очевидно, це спричинено впливом позалінгвальних чинників. Адже емоції в людини найчастіше виникають унаслідок дії на неї якихось зовнішніх подразників (слова, вчинки інших людей тощо), іноді – внаслідок внутрішніх подразників (наприклад, спога-

дів). Тому, коли йдеться про сукупність істот (людей), то викликати певні однакові емоції легко, через те да-ти назву цій ознаці теж легко, тому і прикметників на позначення цих ознак більше. Риси характеру, морально-етичні якості, духовний світ, номіновані означеними прикметниками, відносяться як до сукупностей осіб, репрезентованих ІСЗ, так і індивідуумів, що входять до цих сукупностей. У цьому випадку доречно зазначити, що індивідуальність осіб, які складають сукупність, до кінця не стирається, хоча особливості збірних назв і полягає в тому, що все, що стверджується про предмети цих понять, стверджується не відносно кожного окремого предмета, що входить до єдності, а лише стосовно єдності в цілому. Якщо і можна об'єднати людей за певними рисами характеру, то слід говорити про обсяг сукупності людей у бік мінімалізації. Уживання форм множини може бути більш виправданим: *дбайливе материнство чи дбайливі матері, старанне студентство чи старанні студенти*.

За граматичними критеріями назви сукупностей узагалі й назви сукупностей осіб зокрема належать до категорії неістот. Процес абстрагування при утворенні поняття сукупності істот викликає позбавлення чуттєвих, конкретних рис, ознак, властивих окремій істоті. Ознака, властива одній окремій істоті, стає притаманною сукупності істот у цілому. Кожна без винятку особа із сукупності може і не характеризуватися такою ознакою, але в сукупності вона втрачає здатність до індивідуалізації. Ознака при цьому набуває більш узагальненого значення. Цей процес найбільш чітко виявляється при сполученні іменників із прикметниками ЛСГ "Фізичні й фізіологічні характеристики людини" (*безсилий, вертлявий, голодний, добірний, кріпкий, міцний, могутній, рухливий, спритний, утомлений, хворий* тощо). Наприклад: *Під вітром і холодом ледве пленталися хворим, виснаженим натовпом* (П. Капельгородський); *Рано-вранці три сотні добірного козацтва з старшинського заgonу князя Олександра Вишневецького рушили в дорогу* (М. Лазорський). ІСЗ без обмежень сполучаються з прикметниками аналізованої групи, чого не можна сказати про групи прикметників "Різні зовнішні ознаки людини" (*високий, довготелесий, куций, низький, рослий, мускулистий, сухорлявий, товстий, горбатий, сутулуватий, безбородий, гостроносий, далекозорий, кирпатий, косий, кривий, кульгавий, лисий, носатий* тощо) та "Інтелектуальні якості людини" (*безголовий, безглуздий, бездумний, безмозкий, безпам'ятний, безрозумний, безтолковий, винахідливий, геніальний, грамотний, дотепний, дурний, дурноголовий, ерудований, забудькуватий, здібний, кмітливий, компетентний, метикуватий, мудрий, премудрий, розсудливий, розумний, слабоумний, тямущий, хитромудрий* та ін. Ознаки, названі цими прикметниками, носять індивідуальний характер, тому такі прикметники не можуть мати синтагматичних зв'язків із іменниками, у семантиці яких є вказівка на сукупність, множинність, що уявляється як неподільне ціле. Специфіка семантики ІСЗ унеможлиблює утворення подібних поєднань. Наприклад, не можна вжити такі сполуки із прямим значенням прикметника, як: *лисий натовп, кульгава*

армія, горбате селянство чи то забудькуватий клас, винахідливий полк, кмітлива зрзя тощо. Хоча можливе утворення на зразок *безбороді (безвусі) юнацтво (парубоцтво)*, але в цьому разі прикметники характеризують іменники *юнацтво (парубоцтво)* за зовнішньою ознакою, семантика якої метафоризується в ознаку за віком (*безвусий – молодий*). Аналізуючи синтагматику прикметника, слід брати до уваги його надзвичайно широку полісемічність, бо різні ЛСВ однієї лексеми можуть належати до різних ЛСГ і навіть до різних розрядів прикметників. Композитні прикметники, що входять до складу ЛСГ "Різні зовнішні ознаки людини", за своєю природою не мають спільних сем з іменниками із семантикою збірності, тому утворення на зразок *смуглолиці дівоцтво, дурноголове школярство, голубооке студентство, безногий загін* тощо неможливі.

До ЛСГ "Вік людини" належать лексеми: *дорослий, зрілий, літній, молодий, немолодий, поважений, похилий, престарий, старий, юний* тощо. Прикметники цієї ЛСГ можуть утворювати сполуки з ІСЗ-антропонімами за умови наявності спільних компонентів у їхньому семному наборі, через це можливі поєднання *юне(ий) студентство (колектив, екіпаж, гурт)*, але поєднання на зразок *юний(а, е) народ, професура, жіноцтво* неможливі, оскільки слово *юний* має сему "молодий за віком", яка наявна в семному складі іменника *студентство*, бо студенти – це переважно люди молоді. Іменники *народ, професура, жіноцтво* і под. не мають семи "молодий за віком", і відсутність спільної семи унеможлиблює поєднання таких субстантивів із прикметником *юний*.

ЛСГ "Відомість, популярність, поширеність" охоплює такі прикметники: *авторитетний, відомий, всевідомий, всезвісний, знайомий, знаний, наявний, невідомий, незнаний, непоширений, популярний, поширений, присутній, славнозвісний* тощо. Характерною для означених лексем є сполучуваність з ІСЗ назвами осіб: *авторитетне журі, популярна рок-група, славнозвісна експедиція* та ін., причому подібні поєднання мають певну обмеженість з боку ІСЗ. На нашу думку, сполука *авторитетне жіноцтво*, на відміну від *авторитетного журі*, потребує конкретизатора, наприклад: *авторитетне жіноцтво відділу (кафедри, університету)*.

Прикметники *відданий, вільний, владний, залежний, незалежний, підвладний, підзвітний, покірний, противний* тощо складають ЛСГ "Підпорядкованість, залежність, ієрархія". Очевидно, що ці прикметники встановлюють синтагматичні зв'язки з ІСЗ, які мають відповідні семи, спільні з семами аналізованих прикметників: *віддана армія, полк, загін; вільне козацтво, підзвітний відділ, інститут, завод* (ці поєднання можливі за умови перенесення значення за суміжністю). Зрозуміло, що в ІСЗ-назвах неістот відсутні семи "істота", "особа", яка дає можливість сполучатися з прикметниками цієї ЛСГ: *відданий ліс, вільний одяг (може бути в значенні "широкий, просторий, що не сковує рухів")*. Хоча можливі поєднання *противна комарня, комашня, мишва, собачня*, які утворюються внаслідок уподібнення сем "неприємний", "негативна ко-

нотація", що є спільними для обох компонентів словосполучення. Натомість неможливі утворення на зразок: *віддана, залежна, покірна комарня (комашня, мишва, собачня)*, бо в цих прикметниках відсутня сема, спільна з іменниковою.

ЛСГ прикметників "Зв'язок": *безпритульний, безрідний, одинокий, самотній* тощо передбачає поєднання з ІСЗ-назвами осіб, хоча є певні обмеження вживання: *безпритульна дівчора*, але не *безпритульна жіночтво, людство, аристократія, інтелігенція*.

Група якісних прикметників "Загальна позитивна чи негативна оцінка людини" включає такі лексеми: *антипатичний, відворотний, вродливий, гарний, гидкий, гожий, красивий, милий, миловидний, мерзенний, поганий, потворний, привабливий, приємний, прекрасний, симпатичний, славний, страшний, хороший, чарівний* тощо. ІСЗ активно утворюють поєднання з названими прикметниками, адже людині властиво давати оцінку всьому, що відбувається навколо неї: *хороша публіка, гарна аудиторія, страшний клас, приємний колектив* тощо. Лексеми на позначення позитивної чи негативної оцінки сполучаються однаковою мірою з ІСЗ назвами людини за умови, що в цих ІСЗ відсутня сема "оцінка". Лексема, що позначає ознаку і має в семному складі компонент "позитивна оцінка", не утворює сполучення з ІСЗ, який має сему "негативна оцінка" і навпаки. Наприклад: *прекрасна шоферня, приємна солдатня, чарівна злидота* та ін.

Якісні прикметники на позначення ознаки, що сприймається органами чуття, М.І. Степаненко у класифікації лексико-семантичних груп якісних прикметників виокремлює декілька ЛСГ "Ознака, що сприймається зором" (*І ось уже повсюдно з'явилися яскраво-жовті, сонячно-променисті суцвіття-кошички* (М. Ратушинський)); "Ознака, що сприймається смаком" (*Іли вони рибу, смажену, в'ялену й солену* (Д. Багалій)); "Ознака, що сприймається слухом", "Ознака, що сприймається запахом" (*Пахло смаленим пір'ям...* (Л. Костенко)); "Ознака, що сприймається дотиком" (*В куренях, звичайно, ховаються від дощу, Але часом курені використовуються й для захисту проти надокучливої комаши* (О. Воропай)). На нашу думку, ці лексико-семантичні групи можна об'єднати в одну ЛСГ "Ознака, що сприймається за допомогою органів чуття".

Сполучуваність з атрибутами на позначення часу, що складають відповідну ЛСГ з такими лексемами *беззмінний, безсмертний, вічний, давній, довгий, довговічний, довготривалий, древній, екстрений, епізодичний, застарілий, кінцевий, колишній, короткий, короткотривалий, лаконічний, майбутній, малий, минулий, молодий, однолітній, однорічний, одночасний, останній, передчасний, пізній, постійний, поточний, ранковий, ранній, початковий, своєчасний, старий, сучасний, торішній* тощо) характеризує іменники із семантикою збірності. Проте поєднання ІСЗ з прикметниками, що мають сему "тривалість" і позначають динаміку, рух часу, є дещо обмеженим. Натомість прикметники, що репрезентують час у статичній чи фіксованій формі, мають ширші сполучувальні можливості

з аналізованими іменниками, причому характерною ознакою ЛСГ прикметників "Час" є здатність реалізувати синтагматичні зв'язки майже з усіма ЛСГ іменників із семантикою збірності: "Назви осіб": *колишня(й) команда (група, загін, гурт), сучасна(е), пововісна(е) інтелігенція (студентство, школярство, робітництво)*; "Назви тварин, птахів": *рання пташка; дрібний звір*; "Назви частин рослин": *старе коріння, молоде гілля (пагіння, листя), молодий (старий) горішник, сливник, вишняк, сад; торішнє картоплиння (гарбузиння, соняшничиння, квасолиння)*; "Назви артефактів": *сучасна апаратура* тощо.

Отже, аналіз сполучуваності ІСЗ з атрибутами-назвами часу показав, що пріоритетним є семантичний аспект, формально-граматичне вираження ІСЗ відходить на другий план і в аналізованих словосполученнях не впливає на сполучувальні можливості іменників із семантикою збірності. Таким чином, і власне збірні іменники, й іменники із семою розчленованої сукупності, й узагальнено-збірні іменники досить продуктивно реалізують свої синтагматичні властивості з якісними прикметниками.

Просторові прикметники відображають об'єктивну ознаку іменників, номінуючи розташування предмета у просторі, його розміри, окресленість: *ближній, близький, високий, внутрішній, вузький, глибокий, далекий, довгий, задній, зовнішній, крайній, лівий, мілкий, нижній, низький, останній, передній, передостанній, попутний, правий, середній, суміжний, центральний, широкий* тощо. Поєднання з просторовими прикметниками не є характерним для ІСЗ: *Предовга валка клекотливо посувалася в безмовні ліси... (П. Загребельний); ... або ж короткі валки з товарами з Мосинополя (П. Загребельний)*.

Поняття простору репрезентується не лише якісними прикметниками, а й відносними, у цьому разі відносні набувають сполучувальних властивостей якісних прикметників. Наприклад: *предовга валка – трикілометрова валка*.

Малопродуктивними також є синтагматичні зв'язки ІСЗ з прикметниками, що представляють ЛСГ "Довжина, висота, ширина, форма": *бездонний, великий, високий, вузький, гігантський, горбистий, грандіозний, громіздкий, дрібний, здоровий, значний, короткий, кривулястий, крихітний, круглий, об'ємистий, обривистий, титанічний, товстий, тонкий* та ін. У параметричних прикметників в основному відсутні семи, спільні з ІСЗ на позначення сукупностей істот і неістот.

Низькі сполучувальні можливості ІСЗ демонструють з прикметниками, що позначають фізичні властивості предметів і явищ: *в'юнкий, в'язкий, гнилий, густий, достиглий, драний, дупластий, еластичний, ламкий, мерзлий, міцний, м'ясистий, пісний, свіжий, сипкий, сирий, слизький, соковитий, спілий, сталий, стиглий, сухий* тощо. *Свіжа їжа, міцне реміняччя, драний одяг, густий чагарник, в'юнке кавуняччя, сухе огудиння(кукурудзиння, картоплиння, бадилля)* – поодинокі сполучення. Це пояснюється тим, що частотність ІСЗ на позначення сукупності неістот менша порівняно з ІСЗ-назвами істот.

ЛСГ прикметників зі значенням "Близькість, віддаленість" представлена такими прикметниками: *близький, ворожий, далекий, дружній, ненависний, рідний, чужий* та ін. Очевидно, що свої сполучувальні можливості прикметники аналізованої лексико-семантичної групи реалізують з ІСЗ, що позначають назви осіб. Таке поєднання можливе за умови наявності спільних сем "близькість", "віддаленість" у компонентах утворюваних сполучень: *чужі війська, дружній колектив, рідна команда* тощо. Наприклад: *Після того як до мого міста вступили чужі війська, кожен, хто до них належить, мій ворог* (П. Загребельний); *Невеликий загін на сотню козаків з князем Михайлом Глинським їхав з приворсклянського маєтку впрод до Києва* (М. Лазорський).

Слід зауважити, що лексеми *варта, сторожа* (за-ст.) є синонімічними і мають значення "загін, група людей (перев. озброєних), що охороняють кого-, що-небудь; сторожа" [1, с. 113], *охорона* (загін, організована група, що охороняє кого-, що-небудь. // збірн. Спеціальна служба, що охороняє, оберігає що-небудь) [1, с. 870], тому їхні сполучувальні властивості є схожими і поєднуються з якісними і відносними прикметниками, що належать до різних лексико-семантичних груп: *...Передня візантійська сторожа... зауважила монахів... (П. Загребельний);...У ворота валом валили люди, ніхто не охороняв цього входу, хоч, здавалося б, ось де сааме треба ставити найпильнішу сторожу (П. Загребельний).*

З наказу султанши в султанському садубуло наглухо забито секретні двері й знов поставлено сильну варту (М. Лазорський); *...Не могла фашистська варта впізати в цьому атлетичної статури морякові того, ким він був насправді* (О. Гончар).

Крім прикметника, у препозиції до ІСЗ, який конкретизує, уточнює значення іменника, у постпозиції може стояти поширювач, виражений іменником у фо-

рмі Р.в. з прийменником. І якщо прикметник виокремлює, підкреслює певну ознаку, властивість, якість ІСЗ, то іменник у постпозиції називає одиницю, множинність якої і складає певну сукупність: *Входу на той заповітний двір пильнувала вірна сторожа з варягів* (П. Загребельний); *Пригадалася дика качка, яка жила по сусідству на озері Ясному, і водила за собою вивідок вже дорослих качат* (Ю. Збанацький).

Таку ж функцію – називання одиниці, що входить до складу сукупності – виконує не тільки конструкція "іменник з прийменником у постпозиції", а й прикметник у препозиції: *Господарі, звичайно, дозволяли, і дівочий хор співав під вікном* (О. Воропай); *Вважалося доброю ознакою, коли підлітковому гуртові трапилося на очі жива птаха* (В. Скуратівський); *Розгойданим парубоцьким юрмовиськом сунули вони через сірєнький дерев'яний дебаркадер на вистелену килимами королівську яхту...* (П. Загребельний).

До ЛСГ прикметників "Внутрішня наповнюваність" належать такі лексеми: *багатий, беззмістовний, бідний, вагітний, добрий, ємкий, заможний, міцний, повний, порожній, пустий, рясний, сильний, ситий, слабкий, скутий, тучний, убогий, щедрий*. Більшість лексем мають сему "істота", що прогнозує їхні сполучувальні можливості з ІСЗ, які позначають сукупність істот: *Заможна (бідна, убога, багата) родина, сильна, сита армія, багатий урожай*. Слід зазначити, що ця лексико-семантична група є малопродуктивною щодо утворення великої і різноманітної кількості сполучень з ІСЗ.

Отже, якісні прикметники різних семантичних груп активно виявляють свої сполучувальні потенції щодо іменників із семантикою збірності. Прикметникова сполучувальна однорідність ІСЗ підтверджує факт семантичної спільності різнорідних за морфологічним оформленням іменників, об'єднаних семантичною категорією збірності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник української мови / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К. – 2005. – 1728 с.
2. Гак В.Г. К проблеме семантической синтагматики // Проблемы структурной лингвистики 1971. – М, 1972. – С. 384.
3. Степаненко М.І. Взаємодія формально-граматичної і семантичної валентності у структурі словосполучення та речення. – К. – 1997. – С. 54-59.

REFERENCES TRANSLATED AND TRANSLITERATED

1. Velikiy tлумachniy slovník ukraýinskoyi movi / Uklad. i holov. red. V.T. Busel [Large explanatory dictionary of Ukrainian language]. – K. – 2005. – 1728 s.
2. Gak V.G. K probleme semanticheskoy sintahmatiki [To the problem of semantic syntagmatics] // Problemi strukturnoy lingvistiki 1971. – M, 1972. – S. 384.
3. Stepanenko M.I. Vzaemodiya formal'no-gramatichnoyi i semantichnoyi valentnosti u strukturi slovospoluchennya ta recheniya [Co-operation legalistically grammatical and semantic valency in the structure of combination of words and sentence]. – K. – 1997. – S. 54-59.

Manokhina U.E. Features of collective nouns' compatibility with qualitative adjectives.

Abstract: This article discusses the features of collective nouns' compatibility with qualitative adjectives.

Keywords: collective nouns, qualitative adjective, compatibility.

Манохина Ю.Е. Особенности сочетаемости имен существительных со значением собирательности с качественными прилагательными

Аннотация: В статье рассматриваются особенности синтагматики имен существительных со значением собирательности с качественными прилагательными.

Ключевые слова: имена существительные со значением собирательности, сочетаемость, качественные прилагательные.